

Ruhun Görünmez Coğrafyası

– Cangülüm. · 05 Mayıs 2026

RUHUMUN GÖRÜNMEZ COĞRAFYASI

Gece inince perdeler değil, Ruhum çekilir köşesine,
Senden kalan o boşlukta Yankılanır her nefesim.
Dışarıda hayat akar,
Şehir susar, zaman durur ama;
İçimde hiç dinmeyen
O ince sızı fısıldar ismini.
Bir ses değil bu, bir görüntü de değil artık,
Sadece göğüs kafesimde yerini bulamayan bir ağrı.
Sanki eksik bir cümlenin en son kelimesi gibiyim;
Söylenememiş, yarım kalmış, hep oracıkta bekleyen.
İnsan en çok kendi içinde kaybolurmuş meğer,
Sokakları sana çıkan o labirentin tam ortasında.
Hangi kapıyı açsam, hangi hatıraya dokunsam;
Hep aynı bitmemiş hikâyenin tozlu sayfaları.
Kimseler bilmez içimdeki
Bu sessiz gürültüyü,
Kalabalıklar içinde bile
O tek kişilik yalnızlığı.

Özlem; insanın kendi içinde yaptığı en uzun yolculukmuş,
Her adımda biraz daha sana, biraz daha kendime...
Zaman, bir yarayı sarmak yerine onu derinleştiriyor bazen,
Alışmak denilen o duygu, aslında en büyük yenilgi.
Çünkü her sabah uyandığımda o eksik parçayı arıyorum;
Yastığın soğukluğunda, çayın buğusunda, aynadaki yorgunlukta.
Şimdi bu sessiz odada, sadece kendimle ve senin izinle baş başa,
Kelime, kelime örüyorum
O aşılmaz mesafeleri.
Belki bir gün dökülür
Bu içsel sancı dışarıya,
Ama şimdilik sadece ruhumun en kuytu yerinde, Saklı bir hazine gibi...
(Cangülüm) saat 01 :29 tarih. 04/05/26
Nebahat Kılakay